

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATIRICH
HUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

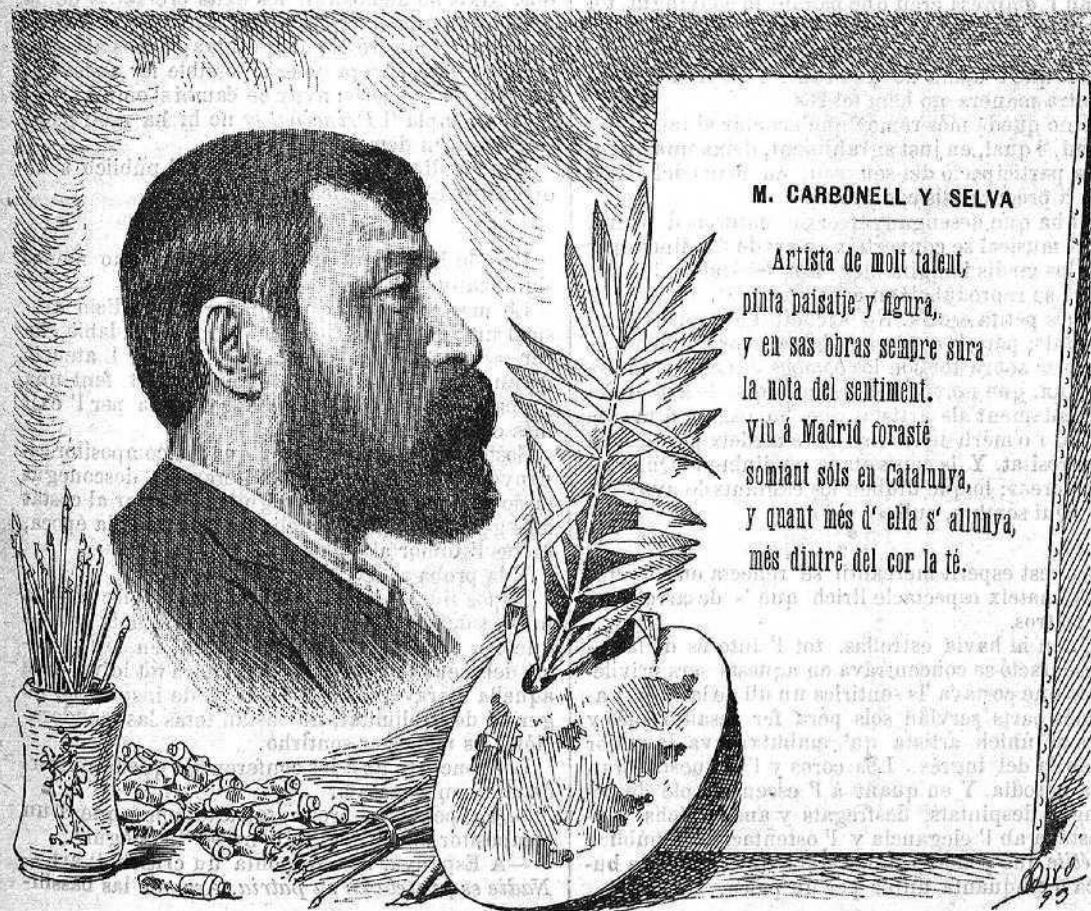
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

M. CARBONELL Y SELVA

Artista de molt talent,
pinta paisatge y figura,
y en sas obras sempre sura
la nota del sentiment.
Vin á Madrid forasté
somiant sòls en Catalunya,
y quant més d' ella s' allunya,
més dintre del cor la tè.

93

CRÒNICA

NOTAS MUSICALS

Va despertantse á Barcelona l'afició á la bona música. Però tinguin en compte que al parlar de bona música no'm refereixo pas á la de òpera, la qual, per la manera com s'executa, y sobre tot, per la manera com se presenta, ha entrat en un període de llastimosa decadència. La bona música, tal com jo l'entench, es aquella que pot escoltarse ab los ulls tancats.

L'òpera vá de capa cayguda. S'ha anat envellint y s'ha anat tornant interessada com casi tots los vells. La fama dels cantants y dels autors moderns se cotisa en certas plassas de Italia, com si fossen valors en *bolsa*. Fins existeixen cases rivals, ó com si diguessen cases de banca, interessades en alsar ó en deprimir l'artística mercaderia, apelant á tots los medis que solen posarse en us pera lograr la marxa próspera de determinats negocis.

¡Ay del autor de una òpera que no procura entendres ab un de aquests editors poderosos, que tanta influencia tenen en lo mercat!... Una òpera no es bona fins y á tant que algún editor se dedica á bombejarla y explotarla.

Y lo mateix que ab las partituras, passa ab los cantants. Los que volen fer carrera han de posarse al servey de las casas editorials, y aquestas no's limitan á recomenarlos, si no que las més de las vegadas els imposan á las empreses.

Tot sovint se donan cassos del tenor següent:

Una empresa que intenta posar tal ó qual òpera, acut al editor, y després de entaular tractes més ó menos llarchs, acaban per entendres sobre 'l'preu, á satisfer per un número dat de representacions. Quan l'empresa creu que pagant lo convingut, tot quedarà llest, surt l'editor y diu:

—Una darrera condició, senyor empresari. Es precis que l'òpera nova la canti 'l tenor Camami: d'altra manera no hem fet res.

Y no queda més remey que acceptar al tenor Camami, 'l qual, en just agraïment, deixa una quantiosa participació del seu sou, en mans del editor que li procura tals contractas.

Hi ha que desenganyarse: en materias d'òpera, l'art musical se converteix en art de fer diners per tots los medis imaginables. Los escàndols del Parnamà se reproduheixen continuament, encare qu' en més petita escala. No's compran ministres, ni diputats; pero's compran *alabarderos*, y lo que's compra sobre tot son los *bombos* de certa premsa italiana, que no viu d'altra cosa que de alabar desafortadament als artistes que ho pagan, á tant la ratlla. Lo mèrit de un artista's medeix per la seva generositat. Y 'ls cantants ja no diuen: «Qui canta, recrea»; lo que diuen los cantants de avuy dia es: «Qui sembra, cull.»

Aquest esperit mercantil se reflecta en tot, fins en lo mateix espectacle lirich que's desarrolla en los teatros.

Quan hi havia estrellas, tot l'interés de la representació se concentrava en aquests sers privilegiats que costava 'ls sentirlos un ull de la cara. La demés parts servían sols pera fer resaltar més y més al únic artista qu' embutzacava la major quantia del ingrés. Los coros y l'orquestra eran una parodia. Y en quant á l'escenari, ple de pellingos despintats, desfregats y anacrònichs, contrastava ab l'elegancia y l'ostentació del públich d'*élite* que podia gastarse cinch duros per una buaca ó cinquanta duros per un palco.

En lloch se acostuma á veure aquest contrast, com en lo nostre Liceo, ahont las senyoras vesteixen las millors galas, se omplan de joyas enlluernadoras, y ahont l'escenari, la major part de las vegadas sembla 'l magatzem de un drapayre trottat.

Y aquesta decadencia, que comensá ab las *estrellas*, baix pretext de que hi havia que pagar per ellas, sous inverossímils, continúa avuy que las *estrellas* faltan per complert, avuy que 'l cel del art ha quedat completament á las foscas.

Aixís es que's vá á l'òpera per costum, per rutina, per tot lo que vulgan, menos per disfrutar las efusions artísticas. Los uns hi van á *torejar* tenors, á destarotar tiples, á armar barrillas, com las que sols se desencadenan en las plassas de toros.

En las més de las ocasiones, al assistir á l'òpera, s'assisteix al casament del mal gust ab la grosseria.

* *

¡Ah, no! Lo qu'es á mi, que'm donguin aquella música menos aparatosa, pero més expressiva dels grans concerts instrumentals: la música verdadera, l'única música qu'es tot música y res més que música; la música, de la qual he dit poch ha, que pot escoltarse ab los ulls alcucats.

Beethoven, Mendelshon, Bach, Wagner, Berloz, y una dotzena de geniassos més, que han escrit lo que sentian, sense preocuparse més que del art: aquests son los mestres.

A ells no 'ls corrompen los agiotatjes dels editors, ni 'ls bombos de la premsa venal: á ells no 'ls comprometen los gimnastas de gargamella més ó menos averiada, que fan prodigis més ó menos discutibles. Ells son los bons porque son los purs.

Y avuy la tendencia del públich se'n vá ab ells. Aixís ho demostran los éxits creixents de la *Societat Catalana de Concerts*, que baix l'entesa direcció del mestre Nicolau tants aplausos alcansa.

Pochs anys enrrera no era possible fer assistir al públich als concerts: avuy en cambis'ompla 'l *Élrich*, s'ompla 'l *Principal*, y no hi ha prou puesto per qui'n demana.

¿No vol dir aixó qu'en lo gust del públich s'ha operat un cambi radical?

* *

Pero hi ha encare un altre síntoma, no menos significatiu.

Lo mestre Pedrell que á una gran erudició musical uneix un patriotisme ferm y laudable, ha ocupat tres dias la càtedra del *Ateneo* y l'atenció de un concurs tan numerós com il·lustrat, fent una proba suprema que s'ha vist coronada per l'èxit més complert.

Sostenia 'l mestre Pedrell que un compositor espanyol del segle xvi, casi enterament desconegut en lo seu país natal, era digne de figurar al costat dels grans compositors religiosos de aquella época, inclús l'imortal Palestrina.

Y la proba rehiu per complert.

Imposible descriure ab la ploma l'efecte de la música del gran Victoria, á lo menos dels trossos que feu executar lo mestre Pedrell, en corroboració dels seus judicis. Per comprendre tot lo valor de aquella maravella d'expressió y de inspiració, de geni y de sublimitat, no bastan totas las ponderacions: es menester sentirho.

Los concurrents á las conferencias quedaren verdaaderament encisats.

—¿Es possible—preguntava tothom—que á un compositor de aquesta talla no se 'l conegui?

—A Espanya, no—responia un crítich d'art.—*Nadie es profeta en su patria*. Ara en las bassili-

cas romanes l' espanyol Victoria es un dels mestres predilectes; y fins en alguna iglesia de París s' ha executat últimament la seva música, produhint una admiració soberana.

No falta qui demana avuy que ab las ilustracions musicals de las conferencias de 'n Pedrell, se combini un concert que podria donarse en qualsevol dels nostres teatros, perque las personas que no son socios del *Ateneo* no 's vegin privadas de admirar las creacions de aquest fill ilustre del art espanyol.

Si aquest bon desitj se realisa, tindrem que, per sentir bona música religiosa, haurá de anarse al teatro, ja que en las iglesias ningú 's cuida d'executarla, predominant en ellas la música profana y la ramplona.

De manera que 'ls devots del art trobaran en lo teatro 'l seu refugi espiritual, perla rahó de no cultivarse la devoció qu' ells senten en las iglesias espanyolas.

¿Qué li sembla aixó á D. Jaume?

¿No valdria la pena d' escriure sobre 'l cas una bona pastoral?

Encare que *pastoral* per *pastoral*, més que per las de cap de bisbe, jo estich per la de Beethoven.

P. DEL O.

A LEONOR

SONET

Gojosa propet méu vas passá un dia,
vaig véurem plé de goig y de ternura,
y esclau de ta bondat y ta hermosura
vaig sentir dins mon cor la simpatia.

Inquieta des' llavors l' ànima mia,
troba, en mirarte sols, grata ventura;
lo teu somris dissipa ma amargura,
tas miradas m' omplenan d' alegria.

Per tu, com foll d' amor, sempre suspiro:
sense véuret, Leonor, sembla que 'm moro
y á véuret dia y nit es lo que aspiro;
mirarte sens parar es lo que anyoro,

LO PALMÓ DEL ALCALDE

Diu que allá á la Casa gran
s' arma una conspiració...
Diu que alguns están mirant
si li afanan lo palmó.

perque t' adoro més com més te miro
y porque t' miro més com més t' adoro.

J. STARAMSA.

REGALOS

Los senyors de Llumaneras están passant un gran apuro.

Se 'ls casa un amich séu, lo senyor Carbonell; volen regalarli alguna cosa... y no saben qué regalarli.

Verdaderament, diguin lo que vulguin, aixó dels regalos no deixa de ser un compromís del botant.

A mí m' ha passat moltes vegades, y suposo que á vostés los haurá succehit lo mateix. Se m' ha casat un amich ó un parent; ha sigut lo sant ó 'l cupleany d' alguna persona estimada, hi tingut intenció de obsequiarla ab algun recort... y després de pensar y trencarme 'l cap una pila d' horas, hi acabat per no sapiguer qué fer ni qué comprar pel regalo.

Alguns cops fins m' ha vingut la idea de surtir del pas agafant quatre ó sis duros, portarlos á la persona á qui desitjo obsequiar y dirli francament:

—Tingui, prengui aquests quartets... y còmpriseu lo que vulguí.—

Afortunadament, ara com ara l' apurat no soch jo ni vostés, de lo qual me 'n alegro moltíssim.

Los pobres que 's troban ab aquest conflicte son los infelissos senyors de Llumaneras, que, com hi dit, passen tot lo sant dia barrinant pels recons y gratantse 'l nas, buscant la manera de quedar bé ab lo senyor Carbonell.

Ella, la senyora, aviat ho tindria arreglat. Desde un principi ja va dirho:

—Jo li regalaria aquest gosset d' ayguas que tenim, y que tant mateix tampoch fa altra cosa que embrutarnos 'l habitació. Aixís d' un sol tiro matariam dos pardals: ens treuriam un mort de sobre y surtiriam del compromís ab lo senyor Carbonell.—

Pero 'l senyor Llumaneras retxassa enérgicament aquesta proposició.

—¿Qué no veus—diu lo bon home—que no veus que aixó de regalarli una bestia, lo senyor Carbonell fins podria considerarho com un insult?... Y després: figurat que avuy per demà 'l gos li dongués una mossegada... ¿No comprens qu' ell llavors estaria en lo dret de demanarnos danys y perjudicis?... ¿Regalar un gos viu... y sobre tot, un gos tan discolor y mal criat!... Fos mort, encare com aquell...—

—¡Aixó ray!—salta ella:—matémlo, fémlo embalsamar, y portémli ben aconduhit, sota un globo de vidre.

—¡Vés, vés!—fa 'l marit, escandalisat de las proposicions de la seva senyora:—tens unas ideas tan subversivas, qu' estich segur de que si 'l govern se 'n enterava, no t' aniria gayre bé.

—Donchs bueno, digas tu: ¿qué vols regalarli?

—No ho sé... no puch atinarhi; es precis meditarho una mica més.

—Tens rahó: meditéu.—

Y l' un y l' altre 's posan de cap á la calaixera reflexionant com uns desesperats, ab la mateixa obstinació que si estessin buscant la direcció dels globos ó 'l moviment continuu.

Ella obra uns ulls colossals, que semblan dos fanals de locomotora; ell los tanca d' una manera piadosa y melancólica, llensant de tant en tant

uns esbufechs capassos de derribar un guardia civil.

—Filomena—murmura 'l marit al cap d' un rato:—¿encare no t' ha acudit res?

—Á mi nó: ¿y á tu?

—Tampoch.

—Donchs, seguim meditant.—

Aixís passen tota la tarde.

A entrada de fosch, veyent que aquella incómoda posició no favoreix gens lo naixement de las ideas, lo senyor Llumaneras se deixa anar com un fardo sobre una cadira y exclama ab desesperació:

—¡Res, res!... ¡No 'm vé res!

—Donchs á mi sí—replica ella.

—¿Qué?... ¿qué t' ha vingut?

—¡Mal de cap!... A copia de pensar y repensar, m' ha nascut una migranya, que sembla que á dintre del cervell hi tingui un circo eqüestre ab deu ó dotze pallassos fenthi salts y cabriolas...—

—¿Es á dir qu' encare 'ns trobem empanatagats de la mateixa manera?... ¡Ay Déu meu! ¿Qué li regalarém, donchs? ¿qué li regalarém?

—Si tu no fossis tan tussut, ja estaria tot arreglat.

—¿Cóm?

—Donémli 'l gos.

—¡Mira!... Si tornas á parlar del gos, vaig, l' agafo y 'l tiro al carrer per la finestra. ¡Sembla mentida que una dona com tu, vulgui fer uns regalos tan... tan bestials!

—Bueno, no t' esbalotis per xó... ¡Ditxós senyor Carbonell! ¡Bé 'ns en ocasiona prou de tragerias!.. Escolta, fem una cosa.

—¿Qué?

—Regalémli una petaca.

—No fuma.

—Donémli un acordeon.

—No 'l sab tocar.

—Portémli uns quants llibres.

—No sab de llegir... es dir, si que 'n sab; pero no llegeix may, porque diu que aixó dels llibres son caborias.

—Regalémli un rellotje de paret.

—Ja 'n té dos.

—Regalémli un tinter ben bonich.

—Ja 'n té tres.

—Regalémli una plata de crema.

—Es enemich del dols.

—Donchs, donémli un bon formatje.

—No li agrada 'l salat.

—Portémli un llus...—

—¿Sabs, Filomena, que respecte á llus, me sembla que tu ho ets bastant?

—¿Si?... Donchs, mira; arreglat. Jo ja no obriré mes la boca.—

Callan un rato. Silenci profundo. De repent ell fa un crit.

—¡Una idea! ¡una idea—exclama plé d' alegria—¿sabs qué podém fer?

—Digas.

—No li regalém res.—

Y aixís ho resolen per unanimitat, després de discutir llargament las ventatjas d' aquest nou plan.

En honor de la veritat y deixant apart los cumpliments, s' ha de confessar que aixó es lo més breu, lo més senzill... y lo més barato.

A. MARCH.

AMOROSA

Venia d'enterrar la meua mare,
y encar dins mon cervell repercutian
los sechs colps de martell obrint la fossa
y 'l pèsam sentenciós de la família.

Los set morts del dipòsit ab sas caixas
passavan un á un devant ma vista,
mentres sense esma, com un mort, me duyan
tot sol, dintre del cotxe que corria.

Engolfat en l'espai de mas memorías,
clavant mos ulls damunt els closos vidres,
mirava 'l paisatge que 'm mostrava
un dematí d'hivern, plé de boirina.

Pro 'l cotxe 's va parar, s'obrí la porta,
vaig trobar-me de nou al aire lliure,
y al torná en mi, de mas parpellas secas
brollá una grossa llàgrima furtiva.

Y oblidant un moment la mare morta,
digui pensant ab tu:—¡tant que la estimas,
y tal volta també la fossa negra
se te la engullirà qualsevol dia!

A. LLIMONER.

rian ja en saó, gosant de l'aureola gloriosa de la fama eminencias avuy embrionarias que sols esperan lo buf de la popularitat pera convertir-se en montgolfiers inflats de pedanteria.

Y com tot es comensar, m'encaminí á ca 'n Manganeso, resident al carrer d'Espolsasachs, número 999, pis primer.

Lo Sr. Manganeso de Litina es solter, tindrà prop d'uns 60 anys y viu ab una criada vella. Es doctor en Farmacia, en Ciencias físico-químicas, en Ciencias naturals, llicenciat en Medicina, batxiller en malas arts, en una paraula, un pou sense fondo de ciencia. Son físich es alt, magre, calvo y curt de vista. Vesteix casquet, bata gris ab cordons y borlas blavas, pantalons curts y sabatots de sola d'espardenya. Usa ulleras ab montura de plata y vidres de núm. 1.

Al arribar á son domicili vaig fer antesala per espai de mitja hora. Luego s'obrí una porta y aparequé D. Hermógenes. M'agafá la mà á las palpentas y m'acompanyá á son estudi.

—Dispensí—m' digué—aquí ho tinch tot fosc per evitar l'efecte dels raigs de llum ultra-violats, perjudicials per unas preparacions que tinch damunt d'aquesta taula.

Y m'assenyalava un recó invisible.

—Seguí—afegí apoyant sas mans ab força sobre mas espatllas per obligarme á cumplir son manament.

FOTOGRAFÍAS ÍNTIMAS

D. Hermógenes Manganeso de Litina

Volguent lo Director del periódich titulat *La Coliflor literaria* posar á proba mon escàs talent, m'encarregá que passés á fer una visita d'exclusiva tafaneria als més ilustres homes ab que conta nostra ciutat. De res serviren las mévas protestas: no fou reconeguda la méva insuficiencia, no fou atesa la méva modestia, ni 's pará compte en que 'ls únichs pantalons que tinch son un bon xich segats y ab immensas gollerias. A pesar de no trobar-me presentable, mogut per las vivas instancias de dit Director, y després de rebre de sas benefactoras mans un petricó de benzina á fi de que mon humil y servicial vestit recobrés un regular cop de vista, puig tenia espargidas entre pit y esquina més bell munt de solfas que las que requereixen la celebrada trilogía de Wagner, vaig decidirme á seguir pisos de celebritats ab lo piados intent, Déu no m'ho tinga en retret, de manifestar mas íntimas impresions referents á tot quant ve-jés, sentís ó ensumés dins dels respectius despatxos, recibidors ó quartos de las avans ditas celebritats.

Cert qu'era molta la feyna que se 'm girava, ja que las celebritats dins Barcelona sols se contan per milers, que no es en vá Catalunya un criadero de sabis de tot género; pero, Déu sobre tot, com diuhen los calendaris, y recordant-me de que ab temps y palla maduran las nespas, vaig comensar la méva honrosa tasca, consensut de que al acabar-la y per rahó del esmentat adagi molts caps de carabassa esta-

RUMORS QUE CORREN

¿Lo veuhen aquest senyor?

Pues vol sé *arcalde mayor*.

Vaig sentarme en un tamboret brut d'extranya polsina, residuo dels seus preparats y potingas. A mida que 'ls ulls s'acostumavan a las tenebras, descobria a mon entorn pots de mil formas variadas, apareixian las parets cubertas d'amplissimas pissarras hont las ecuacions quimicas s'encreuhavan per tots indrets, y gresols y forns extranyes de terra refractaria aïllats dins d'un armari esperavan l'hora d'anar al foc a sacrificarse per la Ciencia.

D. Hermógenes s'instal·là prop meu, acomodant las sévas respectables darrerías dins d'un colossal morter de bronzo, quedantse en actitud de pendre un bany d'assiento. La sabiduria té aquesta ventatja, qu'és despreocupada.

Exposada que li fou al eminent químic la causa de ma entrevista, prengué tot seguit la paraula, endigantme la següent peroració:

—No puch satisfer lo desitj de vostés de possehir mon retrato, porque l'última grossa que'm quedava l'he remesa avuy mateix a mos amichs los acadèmichs de Berlín y Viena. Detalls íntims de la vida es ocios que me 'ls demanin. Mos mèrits son més que regulars y reconeguts sobre tot al extranjer. Per ells soch soci honorari de trenta tres Acadèmias y corresponsal premiat de setcentas catorze. He dirigit vintivuy periòdichs professionals y he colaborat en noucentas revistas. Posseixo quatre diplomas d'honor, cinquanta sis medallas y dotze condecoracions. He publicat sis monografias, traduïdas més tart a totes las llenguas. M'han honrat ab la séva confiansa y amistat las eminencias quimicas actuals y moltas de las passadas. He despreciat ventatjosas ofertes de matrimoni, porque crech que 'ls homes ilustres se deuen avans que tot a la Sabiduria, única senyora y esposa nostra. He sigut professor y soch actualment canceller de tots los caps-pares del saber humà. He dedicat la méva existencia a comprobar los experiments d'altres autors importants...

—Vosté dispensi—vaig dir interrompentli la inacabable oració—no ha descubert vosté cap nou element, ni ha trobat la fórmula d'algun explosiu extrany, ni cap preparat útil a la industria ó a la terapèutica, ni una senzilla combinació per enllustrear las sabatas, ni...

—¡Oh!—continuà D. Hermógenes ab tò magistral, veu reposada y desdenyosa actitud—he trobat cosa més important. De mos càlculs y anàlisis resulta que l'protosulfuro de pentaetildioxitetrametiló té un àtomo més d'hidrògeno que l'suposat pèls més reputats químichs, y d'aixó me'n vana glorio ab justicia. Aixó m'ha dat fama europea, y sols aquí, aquí que cóncedeixen privilegi d'invenció als mistos de pet y als llibrets de paper de fumar engomat, sols aquí no soch conegut ni respectat com deuria.

Cregui acabada la méva missió; y al retirarme, m'acompanyà galantment fins a la porta aquella llumanera de la Ciencia, que gracias al descuyt y al abandono espanyol sols il·lumina las modestas habitacions d'un primer pis del carrer d'Espol-sasachs.

XAVIER ALEMANY.

ANUNCI

Mossen Pere Catatràch
nessecita majordona.
La busca de poca edat,
sanitosa y rodanxona,
sense pares, ni germans,

ni familias conegudas,
ab los brassos ben groixuts
y las camas revingudas.
Si té bons antecedents
la pendrà sense reparo,
y guanyará un bon jornal
perque no té res d'avaró.
Y si es sensible de cor
y ab la conciencia estreta,
que 's presenti tot seguit
y té la carrera feta.

Las feynas y ocupacions
son pocas y descansadas,
y encare podrá manar
a tres ó quatre criadas.
Las que desitjin servir,
que passin demà al mitj-dia
al carrer de 'n Trencalós,
número sis, rectoria.

Nota: Avans d'anar al lliu
fa besars l'escapulari.
Absoluta discreció;
no hi ha escolans, ni vicari.

FOLLET.

LLIBRES

Jesús.—Poema dramàtic, en sis actes y en vers,
per D. FREDERICH SOLER.

La reputació del il·lustre poeta que tantas y tan aplaudidas obras ha donat al Teatre català, queda sellada d'un modo indeleble ab la publicació de Jesús.

Escrit en varietat de metros y procurant reproduhir lo caràcter y l'perfum de la época, lo poema Jesús resulta una colecció de quadros de la passió del Salvador, enllats ab lo talent indiscutible y l'coneixement que de la escena té'l senyor Soler.

L'autor ho endavina y ho adverteix: la grandiositat de l'obra és tanta, que sols pot posarla sobre las taulas una empresa que conti ab inmensos recursos y una inquebrantable voluntat. Tal vegada no s'havia presentat may en lo nostre teatro una obra de més gegantesca concepció y, per lo mateix, de més dificultats en representarla d'una manera digna.

Aixó es lo que ha decidit a l'autor a publicar lo Jesús, a pesar de no haverse encare estrenat. Es un sacrifici y una galanteria qu'ls seus admiradors y ls lectors de gust delicat, no deixaran d'agrahirli, perquè l'obra està materialment plena de bellessas literarias.

En lo poemí hi destaca desseguida una semblansa de Jesús, feta ab tan exquisit sentiment com hermosa brevelat.

«Va naixre en bressolet de pobras pallas;
va creixe per mimvar dols y amarguras;
va sé home per lliurar rudas batallas
contra cobdicias y ambicions impuras.
Va morir en la Creu, brassos extesos
y ab la testa d'espinas coronada,
per redimi als humans, llavors sotmesos
a esclavitud terrible y malhaurada.»

¿Pot donarse un resum mes sobri y exacte?
La presentació del Salvador en lo segon acte, es d'una bellessa encantadora.

Jesús seu al mitj d'un bosch, sobre unas rocas:
una munió d'infants lo rodeja. Pere vol apartarlos.

«Petits, que l'agovieu; feuvos enrera.»

Pero Jesús s'hi oposa:

«No, deixals, Pere.

Que vingan a mi 'ls nins ppobrets! que vingan;
sa vivesa parlara
m'alegra 'l cor, y 'm plau que s'entretengan,
y es bell com la infantesa
del cel entén la gloria
pera guardarla ab goig en sa memoria.»

¿Y sas paraulas en lo Hort, quan Malcus acaba de
lligarlo alevosament?

«¡Oh! May vista ingràtitul!

PLAT DEL DIA

—¿Sab vosté si confessa 'l *padre* Gonzalez?... Perque tindria molt gust en confes-sarm 'hi.

Rabins, poble y faritzéus,
tots en contra mi llansats
com tigres fers afamats.
¿Cóm no us condolen mas veus
ni mos plors desesperats?
En lo Temple m' heu sentit;
en la ciutat, lluny d' insults,
clams d' amor m' heu dirigit...
Jo he besat á qui m' ha trait
jo he dat vida á morts sepults;
la vista al cego he tornat,
la pau al que ha tingut fe,
la parla al mut desdixat...
¡y quan tant vos he otorgat
m' ultratjeu ara sens frél.»

Sil' espay ens ho permetés, molts serian los trosos que del *Jesús* copiariam, com la millor manera de donar una perfecta idea d'aquesta joia literaria; pero, siquiera per acabar, ja que no'ns queda lloch per més, no podem resistir á la tentació de transcriure los esculturals versos que 'l senyor Soler posa en boca de *Jesús* en lo camí del Calvari, dirigitse á las donas de la Ciutat:

«No llenséu demunt méu amargas llágrimas,
d' aquest Jerusalem las moradoras;
guardéulas per plorar damunt vosaltres
y damunt vostres fills que amor vos donan;
guardéulas, si, que no es pas lluny lo dia
en que ditxa no haurán las més ditxosas,
en que serán estérils las més faustas,
en que los goigs d' avuy serán congoixas.»

Deu sab quan surtirá un empresari de prou pit é inteligencia pera posar lo *Jesús* en escena ab l' esplendor que la magnitud de l' obra requereix: mentres aquest moment arriba, cal llegir lo poema y anticipar al seu insigne autor los aplausos que sens dupte alcansará 'l dia en que sa derrera concepció puga desenvoluparse sobre l'escenari.

ALTRES OBRAS PUBLICADAS:

¡ABAIX L' EXISTENT! — *Disbarat cómic en un acte y en vers*, per C. GUMA. — Al estrenarse aquesta obra en lo Teatro Romea á darrers del any passat, ja van ocuparnos d' ella y del éxit brillantíssim que havia conseguit.

LO MARQUÉS DE CARQUINYOLI. — *Juguet cómic en un acte, arreglat del francès*; producció també del popular C. GUMA, estrenada 'l dia 7 del passat Febrer á Novedats, en qual teatro está encare representantse ab creixent aplauso.

Agrahim al autor l' envió d'aquestas dugas obras, que per cert están molt ben impresas.

M. B.

A MA MARE (*)

(Fragments)

Com viola bosquetana
avesada á la frescor,
que 's mustiga si li falta
la mullena de la font,
aixís jo, mare estimada,
sens lo raig del teu amor
las flors que tu refrescavas
avuy las miro rostoll,
ahont los aucells ja no hi cantan
ni hi aletejan papallons.

¡Quántas voltas t' he plorada,
mare méva del meu cor,
en las nits que las campanas
han trencat mon pesat son!

(*) Lo Sr. Carbonell Selva, qual cap de brot publicuém avuy, es no sols un notable pintor, ja que també sab arrancar de la lira notas vibrants de un sentiment verdader, com ho demostran los fragments de aquesta poesia, dedicada a son cusi D. Emili Selva.

¡Quántas voltas al cap-vespre,
mirant lo xiprer negrós
que vetlla prop de ta fossa,
voldria jo ser lo tronch
per ficar arrels endintre
y donarte mil petóns!

Me sembla que 't veig encare
extesa en ton lit de mort,
ab lo pom de las violas
que vareig cullirte jo.

Me sembla qu' encare sento
lo teu respir fatigós,
y que ab veu com ja de gloria
despedias á tothom.

Ja en mon cor desde llavoras
sempre més hi ha hagut tardor,
que lo sol d' eterna posta
no fá creixer branquillons.

¡Oh sí, mare idolatrada!
Ja aquest mon per mí s' ha mort,
que la terra sense sava
no fá neixer fruyt sabrós:
ja lo mon que ans me somreya
plé de ventura y dolsor,
morta tu mon llabi xucla
sols beguda de aficcions.

M. CARBONELL Y SELVA.

PRINCIPAL

Lo concert del passat divendres signé notabilissim.

Formavan part d' ell, además del preludi de *Tristan é Isolda*, cada dia més admirat, dos joyas de la música clásica, 'l minuet de Haendel y 'l larghetto del quinteto en la, de Mozart, que tingueren que ser repetidas; lo *scherzo* de l' overtura del *Somni de una nit d' estiu*, de Mendelssohn; la siciliana, de Bach; la *Chevauchée des Valkiíres*, de Wagner; la *Dansa persa*, de Guiraud, y sobre tot, la sinfonia dels *Mestres cantors*, de Wagner, pessa endiablada, de una execució difficilíssima y de una potencia arrebatadora.

S' estrená, además, la *Marxa heroica*, de 'n Rodríguez Alcántara, composició valenta y vigorosa, instrumentada ab molta brillantés y plena de caràcter.

Lo concert, en conjunt, se distingi tant per la varietat, com pel mérit de las pessas que s' hi executaren, y 'l públich ne sortí més que satisfet, entussiasmat.

LICEO

Viu aquest teatro en plena sarsuela antigua, de manera que allá ván *Juramento*, *Catalina y Diamantes de la corona*.

Lo que no hi vá es públich.

Peró 's cubreix l' expedient, y 'ls propietaris han de passar per aquí ó quedarse á casa seva.

CIRCO

Orfeo all' inferno, de Offenbach, ab tot y ser

TIPOS MALAGUENYOS.—(Per J. Blanco Coris.)

Don Anton, son paysà, 's guanya la vida
fent restauracions;
ell se la campa recorren las plassas,
venent boqueróns.

una opereta tan manosejada, es la que fins ara ha portat més gent al teatro del carrer de Montserrat.

La companyia ha trobat per fi una producció per llansar-se y dona a la producció una execució delirant.

Los amichs dels plats forts y plens de pebre, ja tenen una cosa del seu gust. Las obras de Offenbach, serán tan vellas com vulguin; pero la veritat es qu' encare no ranciejan.

ROMEA

Hauré de deixar per la senmana próxima 'l donar compte del estreno del nou sainete de 'n Vilanova, titulat *L' ase del hortolà*.

Per avuy sols els diré que ha sigut rebut ab molt aplauso.

TIVOLI

Los éxits venen los uns darrera dels altres.

Després del que obtingué 'l ópera de Bretón, *Gli amanti di Teruel*, ha sigut molt notable 'l que alcansà *Il barbiere di Siviglia*, de Rossini, y no menos satisfactori 'l que 'l públich ha tributat als *Hugonots*, de Meyerbeer.

L' empresa está d' enhorabona.

* *

Qui ho está també es lo representant d' ella senyor Molgosa que tingué un benefici altament beneficiós.

Jo crech que per endur-se'n a casa séya 'ls moltíssims regalos que varen ferli, a lo menos necessita una conductora.

Aquests agasatjos demostran las moltas simpatías que ha sabut guanyarse.

NOVEDATS

L' heréu del mas del Sr. Rovira y Serra es una producció melodramática que no deixa de tenir condicions si bé revela alguna inexperiencia.

Los dos actes primers son senzills y 's desrollan ab ajuda de llarchs parlaments. L' acte tercer termina ab un efecte qu' es una especie de quadro al viu, y que no está suficientment preparat. L' acte darrer, ó siga 'l epílech, obeheix únicament al propòsit de fer morir en escena al protagonista, víctima de una malaltia que ha contret ab sas borrascosas calaveradas. Passa tot 'l acte dintre del seu quarto, y al final se presenta a morir davant del públich, puig no revela en las pocas paraulas que pronuncia que tingués cap necessitat de donar aquest pas.

L' autor de *L' heréu del mas*, hauria de preparar millor aquests efectes, ja que 'l género efectista sembla que 'l cautiva. Nosaltres li aconsellariam qu' estudiés la psicologia dels personatjes. Lo coneixement del cor humà es la primera condició que 's necessita pera 'l cultiu de la escena.

En la execució 's distingiren la Sra. Ferrer y 'ls Srs. Parrenyo, Oliva y Virgili.

* *

Aquesta nit deu estrenarse en aquest teatro una sarsueta del Sr. Figuerola Aldrofeu ab música del mestre Casals, titulada: *Modus vivendi*.

CATALUNYA

La reproducció de la sarsuela de Olona: *Entre mi mujer y el negro*, ha sigut vista ab gust per tots los amants del género cómic.

Olona 'n sabia molt. Ell signé 'l precursor del género que avuy predomina; pero ell no caygué may en los desvaris del flamenquisme. Coneixia 'l teatro com ningú, y sabia mantenirse en lo terreno verdaderament cómic.

Aixís es qu' encare avuy s' aplaudeixen las sévas obras, y al públich vejentias li sembla que respira.

En l' execució de aquesta obra s' hi distingeixen la Srta. Segura, la Sra. Cubas y 'ls Srs. Palmada, Las Santas, Moncayo y Chaves.

N. N. N.

QUARESMA

Al fi hi hem arribat, la costúm mana dejunis seguidets, qu' ha arribat l' hora de confessá 'ls pecats, d' arrepentirse.... y de tornarhi.

Que hi fa que l' espanyol tot l' any dejuni si per xó está ben tip... de patir gana; la Iglesia ho vol aixís, es molt higiénich y un no s' enfta.

De penitencia es temps, plorém las faltas que pesan sobre nos, arrepentintnos de ser volubles sers, pecaminosos.... y de ser pobres.

Ja tornarem després a l'alegria, barrejarém més tart si avuy no es dable, es hora de resar, de compungirse, de fer ganyotas.

Lo bacallá s' es fet rey de la terra, farúm d' incens y llums esmortuhidas se sent y 's veu per tot; cada hù a casa fà 'l que li sembla.

Lo diumenje de Rams, per nota alegre vull portar un lloer que florit siga, ben guarnit de pernills, y pans de Viena, per fer denteta.

Y vindrá 'l dijous sant, de ricas galas qui 'n tinga s' omplirà; los proletaris ab la boteta al coll, cap als deforas a culli herbetas.

La mesa de la Iglesia, presidida per senyoras de tò, que si bé 'ls quadra ó tenen *compromís*, farán suplir-se per la minyona.

Y 's veuran mantellinas ja rogenças, copaltas enfadats si'l pel se mira, y a la fira dels bens las casadetas durán als homes.

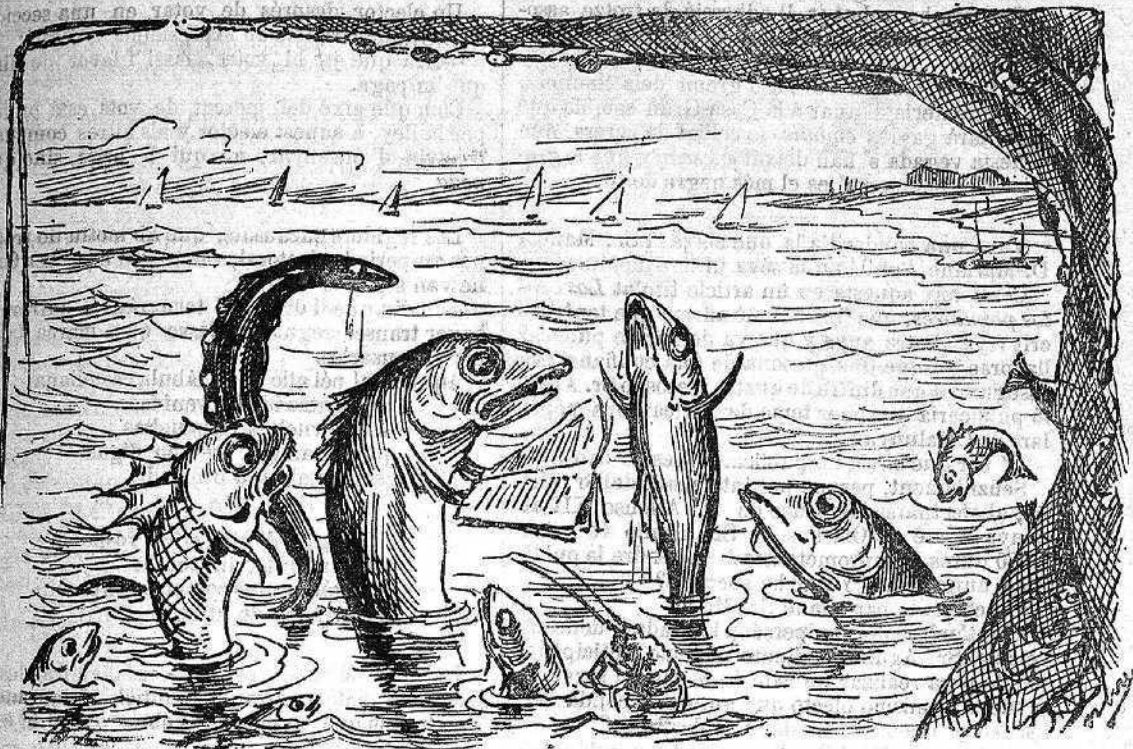
Tot aixó passarà, que la Quaresma casi sempre sol ser com la passada, menjarém bacallá, tunyina fresca, pero ¡ni un fil de carn!... si no s' abaixa.

J. ABRIL VIRGILI

De Sabadell m' escriuhen una carta curiosa. Segons l' autor de dita carta, aquella laboriosa ciutat está baix lo domini de las carteras y eudavinaires, no sent pocas las personas que acuden a

VÍCTIMAS DE LA QUARESMA

¡Pobres peixos! ¡Cóm s' afanyan
á consultá 'l calendari
per veure si ja s' acaba
lo *dejuni* (?) sanguinari.

consultarlas, desitjoses de saber quin ha de ser lo séu porvenir.

Los resultats de aqueixas consultas se traduïen en fets diversos, dignes de ser coneguts.

Aixís, en lo període de un any han desaparegut de sis á vuit casadas, abandonant marit y familia, puig las carteras las hi asseguraren que una millor sort de la que tenian las cridava lluny de sa casa.

Y no son sols pobras ignorants las que acuden á ca la *Dents* ó á ca la *Negra*; tot sovint s' hi veuen també senyoras d' upa, y fins una que altra beata, tentada pél dimoni de la curiositat.

En lo vehi poble de Sant Quirse, á altas horas de la nit trucaren á una casa habitada per un marit y muller sexagenaris, que no tenen fills.

La muller mitj endormiscada aná á veure qui era que demanava á aquellas horas tan intempestivas, y 's trobá ab qu' era 'l vehi de la casa del costat, que, tenint á la dona gravement malalta, reclamava 'l séu ausili.

Se vestí ab quatre esgarrapadas, y al arribar á la cambra de la malalta se trobá ab quatre galifardeus que garrot en má li digueren:

—Si no curas á la malalta t' estussiném.

—¿Jo?—digué la dona esglayada.

—Sí, tu. Hem sapigut per una de las carteras de Sabadell qu' est tú qui la fa patir. Per lo tant... La dona 's posá á cridar, acudí 'l séu marit, y la pallissa no tingué efecte.

Al dia següent, aquella dona agraviada 's pre-

sentá al jutje de pau, en demanda de justicia: pero 'l jutje digué que ja n' estava enterat y li recomaná que ho deixés corre, puig l' agressor ja li demanaria perdó.

L' autor de la carta promet donarnos nous detalls relatius á la perniciosa influencia de aqueixas sibilas de pá sucat ab oli, sobre la credulitat y l' ignorancia de tants babaus que sembla impossible que viscan á últims del sigle XIX y en una població tan adelantada.

A Sabadell hont se fila y se teixeix tanta llana, casi no 's comprén que hi haja qui 'n crihi tal cantitat al elatell.

L' empresari del *Liceo* ha renyit ab la Junta de propietaris, y 's disposa á fer la temporada próxima de primavera al *Principal*, portanhi á n' en Massini y als demés artistes que té compromesos. ¡Quí ho havia de dir, que l' empresari del *Liceo* 's faria *crusado*!

Al vestibul de la Diputació provincial hi han posat dos lleóns nous de bronze, y aquell gos del mateix metall, modelat pél Sr. Vallmitjana Abarca, que sigué premiat en l' última Exposició de Bellas Arts.

Ab tot aixó la casa que administra 'l Sr. Planas y Casals sembla talment una *menagerie*.

No sé com lo Sr. Planas y Casals pot passar tranquil per aquell vestibul. Sembla que hauria de tenir por de que 'l gos li mossegues las *pantorrillas*.

La Lliga de Catalunya continua impertèrrita 'ls seus treballs electorals pera la formació de una candidatura de regidors.

Fins ara ha rebut ja l'adhesió de tretze associacions y gremis, aquí ahont se 'n contan més de trescents.

Entre 'ls associats hi ha 'l gremi dels llauners, qu' en materia d' anar á la Casa Gran sembla que no hi farà gayres embuts, lo colegi de cerers, que aquesta vegada s' han deixat encerar y fins lo gremi de carboners qu' es el més negre de tots.

Vaya una banderilla la que clava 'l Sr. Mañé á D. Mariano Aguiló en la seva última dominical.

Consisteix aquesta en un article titulat *Los cantos populares*, que 'l Sr. Mañé afirma que tenia escrit feya quatre anys y que va deixar de publicar llavors perque una persona de tota confiança va assegurarli que dintre de quatre mesos lo Sr. Aguiló publicaria 'l primer tomo de las cansóns populars de Catalunya.

¿Y per què havia de publicar aquestas cansóns? Senzillament, perque per intercessió del Sr. Mañé, al efectuarse las bodas de D. Alfonso XII ab donya Mercè de Orleans, lo Sr. Aguiló va rebre 1,000 duros, compromententse á empendre la publicació anunciada. ¿Y qué ha succehit?

Concedim la paraula al Sr. Mañé:

«Tratándose de una persona honrada y delicada como el Sr. Aguiló, el dinero recibido anticipadamente para realizar un acto ó prestar un servicio, produce el mismo efecto que un ascua cojida con los dedos: quema hasta darle su destino. Contra lo que yo presumía, el Sr. Aguiló no tuvo la piel tan sensible, pues á pesar de los años transcurridos, no ha empezado aun la publicación de los cantos populares subvencionada por la Casa Real.»

Crech sincerament que ha influhit més que res en la conducta extranya del Sr. Aguiló, la seva inveterada indolencia mallorquina.

Aixís y tot, no sé com s' ho farà pera respondre als atachs de que ha sigut objecte.

A no ser, que usant una locució genuinament catalana, li diga:

—Home, Sr. Mañé, fassi 'l favor de no venirme ab cansóns.

Als Estats Units s' han posat á la venta sellos de correus, en los quals, en conmemoració del centenari, hi están representats alguns epissodis del descobriment de América.

¿Y cosa rara y xocant! Per haver sigut confiat lo dibuix á distints artistes, mentres en lo sello que representa á Colón, en lo moment de divisar terra, 'l gran navegant porta la cara tota afeytada, en un altre que representa 'l desembarch, ocorrengut algunas horas després, Colón porta tota la barba.

¿Saben ara lo qu' extranyo, tractantse del poble yankee?

Que no haja surtit cap fabricant de potingas pera fer creixe 'l pèl, aprofitantse de aquesta raresa, pera confeccionar un bon anunci, dihent per exemple:

«Está probat que Colón, al empendre 'l seu primer viatge á América, tenia un pot de la pomada maravillosa pera fer creixe 'l pèl, adquirit en la fábrica tal de Nova York. Al descobrir terra vá untarse la cara, y al desembarcar algunas horas

després, ja duya una gran barba, ab la qual, lográ infundir als indígenas un respecte absolut.»

Un elector, després de votar en una secció de Viscaya, encarantse ab lo president, li digué:

—Ara que ja hi votat, fassi 'l favor de dirme qui 'm paga.

Com que aixó del mercat de vots está prohibit per la ley, á aquest elector y als altres com ell, se li havia d' ensenyar, no qui li paga, sino qui li pega.

Los regidors encausats, que ab motiu de trobar-nos en periodo electoral, van tornar á la Casa Gran, ne van sortir lo dillúns.

Y's din que 'l dia 31 hi tornarán á entrar, per haver transcorregut lo plasso que marca la ley per encausarlos.

Aquí vé al pèl alló de la fábula castellana:

«Tantas idas y venidas,
tantas vueltas y revueltas,
quiero, amigo, que me digas:
¿son de alguna utilidad?»

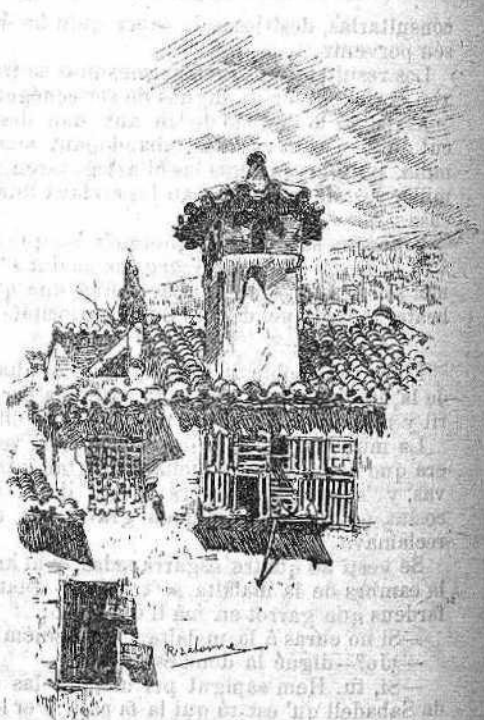
Y algún d' ells, si vol respondre ab franquesa, dir podrá:

—Segóns quins comptes s' aprobin si que ho es de utilitat!

La comissió de Museos ha acordat retirar los objectes del Saló central del antich restaurant del Parch, fins que terminin las obras que s' hi están efectuant.

Ara bé: si las obras son un inconvenient, ¿com es que van instalarse allí aquells objectes, avants de que las obras estessin terminadas?

ANDALUSÍA PINTORESÇA

Las teuladas de Granada.

A lo menos no podrà dirse que 'l Museo de la Historia, no piqui en *historia*.

Resultament, aquest any, com va succehir en l' anterior, no s' prohibirà 'la matansa de porch durant l' istiu.

Aixís se compleix allò que deya D. Domingo Martí y Gofau, quan exercia de tinent d' alcalde:

—Senyors: es necessari qu' entre 'ls drets individuals avuy vigents, s' hi inscrigui 'l dret de poder menjar butifarra tot l' any.

Desde las passadas elecciones, es á dir, desde que 'ls electors del districte de Hostafranchs van donar un respectable contingent de vots á la candidatura republicana, s' han deixat de regar los carrers de aquell districte.

¡Si s' haurán figurat aquests fusionistas de secà, que deixant de regar los carrers de aquell districte, no germinarán las llevors republicanas!

Un ramellet de frasses de 'n Tallyrand:

Hi ha que guardarse molt dels primers impulsos del nostre cor, porque casi sempre son honrats.

Un versicul del Evangeli anglés: «Fes als demés lo que t' fassin á tu.»

Fer guardar als pobres ab brusa pels pobres ab uniforme: aquest es lo secret d' la tirania y 'l problema dels governs.

Los anys no donan prudencia; lo que donan es vellesa.

Deu piados vá posarnos els ulls á la cara porque miressim endavant y no endarrera.

Transcorre la vida dihentse un: «Mes tart y sentint que li diuen: «Ja es tart.»

L' amor resulta superior al diner. Aixís s' explica que 'l diner solliciti á l' amor.»

Y ara jo hi afegiré una frasse deguda á un comerciant, pare de un jove que's casa ab la filla de un conegut aristócrata de noy encuny.

—Es tant burro 'l meu fill—deya—que jo crech qu' es incapàs de negar la séva firma, posada al peu de un pagaré.»

LOS HOMES DE DEMÀ

—Si jo pogués triá ofici, ¿sabs que seria?... Senyor.

—A mi més m' agradaria 'l pogueu fer de regidor.

bah!... no tingas por, que jo t' asseguro que ja t, hi anirás acostumant de mica en mica.

Una viuda se casa y en íntima conversa li diu lo seu marit:

—¿Sabs que tothom ens está criticant?

—Y aixó ¿per qué?—li pregunta ella.

—Perque 'ns hem casat tan precipitadament, sense esperar ni menos que passés l' any de dol.

—Donchs, mira, noy—contesta ella—jo crech que la rahó 'ls sobra. Aixís es que, eregas, que ho tindrè ben present per un' altra vegada.

¡Lo que son las gerarquías!

Un escribent de una de las oficinas de la Casa gran, se presenta al despaig ab una galta inflada com una poma.

—¡Ay quín mal de caixal més tremendo!...—diu dirigintse al jefe de la oficina.—Lo mateix que vosté la senmana passada.

Y 'l seu superior medintlo de cap á peus ab una mirada:

—Vaja, home, vaja—li diu—sigui una mica mes modest, y no vulgui compará 'l seu mal de caixal ab el de un jefe de negociat de primera classe.

A un calvo li preguntavan:

—¿De quín color li agradaria tenir lo pèl: ros ó negre?

Y 'l calvo responia:

—Home, ab tal de tenirlo, encare que fós blau.

Concells de una mare á la séva filla, dos días avants de casarse aquesta:

—Vaja, filla méva, no t' entristeixis de aquesta manera. Pensa que á la teva pobra mare li ha succehit aixó mateix tres vegadas distintas. ¡Pero

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—A-po-te-ca-ri.
- 2.ª MUDANSA.—Pa—Pi—Po.
- 3.ª INTRÍNGULIS.—Poma.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Per cantis Verdú.

XARADA

ESCENAS BARCELONINAS

GOMA CURSI

Com que jo per tot me fico
(si puch y 'm deixan entrar),

NOTAS D' ART

(Quadro de M. Carbonell Selva)

Al tornar...

vareig anar l' altre dia
á una funció que vá dar
lo Centro Crònich-dramàtic
en un teatro dels més grans
y ahont s' hi reuneix molta goma,
si bé cursi molta part.
La entrada es d' invitació
pel bello-sexo; y allà
las localitats no 's venen,
sino que qui mes aviat
hi arriba, ocupa l' assiento
que més li sembla ó li plau.

Pro es lo quart que cada volta
que 's dona funció, ja están
esperant que obrin la porta
del teatro, moltes mamas,
senyoretas y senyoras
y algún dos-dos invitat.

Un cop obert, la platea
queda plena als pochs instants,
tenint que anar, los que arriban
una miqueta mes tart,
dalt del galliné; (es lo dia
que hi ha més pollas y galls.)

No n' hi ha poca d' elegancia
desde dalt de tot á baix;
abundan unas caretas
tan bonicas y total
capassas de fé dos-terça
á qualsevol mort... de fam.

Allí la cursileria
s' escampa per totes parts,
y perque fá més fi, parlan
las nenas en castellá.

Mentres feyan la comedia
«Para una dama un galán»
en alguns palcos s' hi feyan
varios tipos engomats
parlant baixet ab las ninfas
y menjant de tant en tant
un borrego ó un xich de dos
que reparteix la mamá.

Tambe hi ha caras que semblan
prima-girada-trés-quart
que ab tot y dur grans sombreros
si molt convé no han sopat.

Quan la funció es acabada
tot ab saludos se 'n vá
y crits de:—«Abrigatè niña;
»dame el abrigo, mamá;
»ponte los quantes.—Jesús,
»¿qué aire más fino, verdad?...»

Y se 'n van cap á caseta
á peu... ó bé caminant,
satisfetas per lo llustre
que aquell rato s' han donat
y perque molt els agrada
veure comedias... de franch.

J. STARAMSA.

II

Prima-terça es una mida,
ma primera un animal,
dos-terça cosa aixerida
y una rassa 'l meu total.

JOAN MARI.

MUDANSA

—Total, total á un total.

—¿Africá?

—Y donchs, animal?

ESCOLA DEL VENDRELL.

TRENCA-CLOSCAS

R. ADELA VIS.

ESPANYA

Formar ab aquestas lletres lo titul de un melo-
drama castellá.

EDUARDO THOMÁS.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20. Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu-Apartat, número 2.

OBRA NUEVA

NORTE Y SUR

Por RAMÓN D. PERES

Segunda série de CANTOS MODERNOS

Obra magníficamente ilustrada por A. MESTRES

Un tomo en octavo. — Precio: TRES pesetas

MAX O'RELL

JOHN BULL Y SU ISLA

Versión española de la 58.ª edición francesa

Un tomo en octavo. — Precio: 2'50 pesetas

TODO MENOS EL HONOR

POR

CHARLES MEROUVEL

Un tomo en octavo.—Precio: 2'50 pesetas

LO MARQUÉS DE CARQUINYOLI

Juguet cómich en un acte

per

C. GUMÀ

Preu: UNA pesseta

Preu: UNA pesseta

Obrá nova de EMILI VILANOVA

ORIENTAL

LOS MOROS CONTRAPUNTATS

Preu: UNA pesseta

FREDERICH SOLER (Pitarra)

JESÚS

POEMA DRAMÁTICH EN 6 ACTES Y EN VERS

Preu: 4 pesetas

NITS DE LLUNA

Ab un prólech de ALMIRALL y dibuixos de PELLICER

Preu: 2 pesetas

Biblioteca Económica de LA CATALANA
CÀSTICH DE DEU
(Novela de costums).

CERCA-NIUS

(Idili)

originals de

J. CORTIUS VIETA

Preu: DOS rals

LO VIGILANT

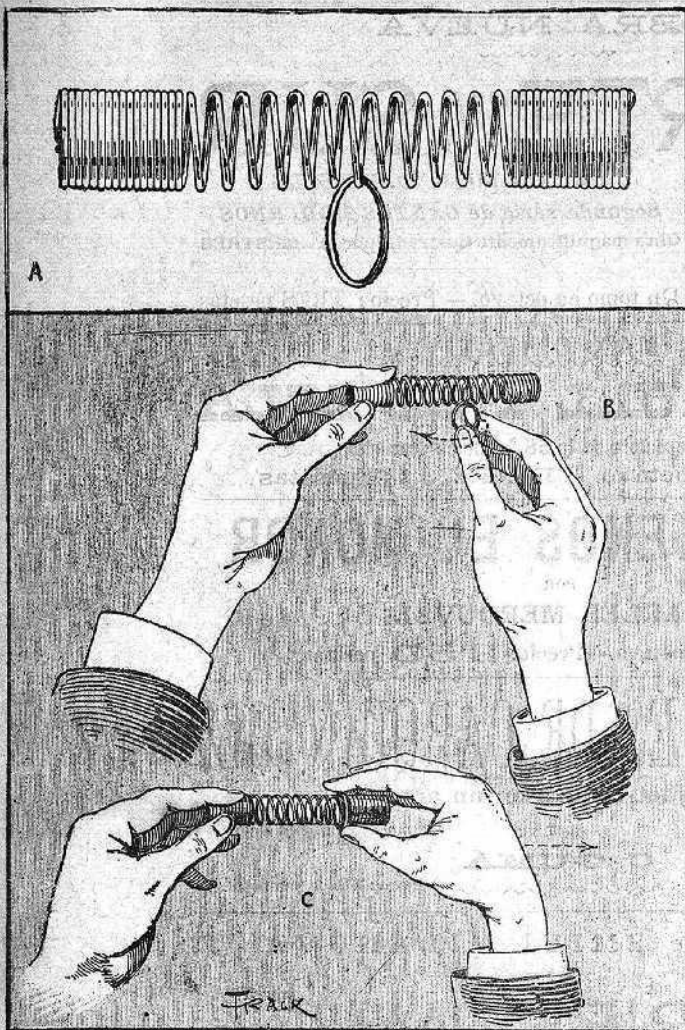
Preu: 1 ral

Per M. FIGUEROLA Y ALDROFEU

Preu: 1 ral

NOTA.—Tot hom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibreries del Giro Mutuo, o bé, en sellos de franquies al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona; la rebrà a volta de correu franca de port. No respondem d'estravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponents de la casa se 'ls otorgan rebuixos.

DISTRACCIÓNS CASULANAS

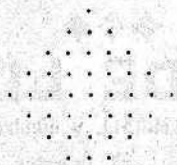
L' ANELL PRESONER

¿Cóm lo lliurerém al pobre pres? Mirinsel; (fig. A.) está enfilat dins d'un espiral de fil-ferro, y es necessari tréure'l d'aquí, sense violentar los dos extréms del espiral.

Aném á ferho. (Fig. B.) Agafan l'anell en la posició indicada y li fan donar una volta de dreta á esquerra.

¿Ja está? Donchs ara vajan fentlo resbalar cap á un extrém (fig. C.) com si l'espiral fos un dit. ¿Ho veuhén? Ja hem libertat al presoner.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant. —Segona: part de la persona. —Tercera: aliment pels animals. —Quarta: població catalana. —Quinta: nom d'home. —Sexta: verb usat en lo modo imperatiu. —Séptima: joya. —Octava: adverbí de temps. —Nove-na: vocal.

ESCOLÁ DEL VENDRELL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Riu de Catalunya.
3 2 6 7 8 5 1.— »
8 7 4 5 6 9.—Poble catalá.
1 2 4 5 8.— »
5 3 4 2.—Riu de Catalunya.
8 5 4.— »
4 5.—Nota musical.
2.—Vocal.

J. SEGURA.

GEROGLÍFICH

L

OLLA

LA

REY NANO.

FILLAS DE EVA

Fot. L. Zuicke.—Viena.

Ex-criada que ha fet sort,
gracias á ser fresca y bella:
avants servia á un senyor;
ara ell la serveix á n'ella.

Barcelona.—A. López Robert, Impresor.—Asalto 63.